

Viszlát Chemnitz! Talán majd jövőre!

Úton vagyok hazafelé, zötyögök a helyközi buszjáraton – már magyar földön – és közben szeretettel gondolok vissza arra a távoli városra, Chemnitzre, melynek egy rövid időre többedmagammal lakója lehettem. Közben erősen bizakodom, reménykedem abban, hogy jövőre is sikeresen pályázik iskolám és a Leonardo Program keretében újabb lelkes fiataloknak biztosíthatunk lehetőséget a fejlődéshez szakmailag és az idegen nyelv területén egyaránt.

Iskolánk idén negyedik alkalommal büszkélkedhet azzal, hogy tanulói a Tempus Alapítvány jóvoltából egy hónapos szakmai gyakorlaton vettek részt külföldön, Németországban. Összesen 18 tanuló, 6 szakács, 6 kereskedő és 6 ügyvitelés tanuló, 3 pedagógus kíséretében – közöttük jómagam is – négy hetet töltöttünk el Szászország egyik legnagyobb városában, Chemnitzben. Az első hét a nyelvi felkészítés jegyében telt. A diákok megbarátkoztak a német nyelvű környezettel, bővítették szókincsüket, megismerték német kultúra és gasztronómia jellegzetességeit. A második héten kezdődött maga a szakmai gyakorlat – beindult a munka! A szakács tanulók a szállás konyháján dolgoztak kitartóan azért, hogy az étel mindig ínycsiklandozó és gusztusos legyen. A számos konyhai művelet, gyümölcstálkészítés, és tálalási mód mellett elsajátították a filézés megfelelő technikáját is. A kereskedő tanulók élelmiszer illetve ruházati üzletben látták el feladataikat. Megismerkedtek a helyi kínálattal, fogyasztói közösséggel, a szakszerű áruelhelyezéssel és árumozgatással, bepillantást nyertek a kereskedelem mozgalmas világába, megtapasztalták a német eladók kedvességét. Az ügyvitelés diákok, miután megtanulták a német nyelvű irodai programok használatát, számos feladatból vették ki részüket. Készítettek plakátokat, bértáblát és szakácskönyvet és fejlesztették szókincsüket.

A szakmai gyakorlat bizony nem volt nyaralás, a munka jól esett a pihenő, azonban hazaérve vissza kell rázódni az iskolai életbe. Egy dologban azonban biztos vagyok. Legyen az bármely szakmát tanuló „keris” vagy „közgés” diák, mindannyian élményekkel, új ismeretekkel gazdagon tértek haza és vágyakozva gondolnak vissza az eltelt négy hétre. Visszamegyünk? Igen, egyszer még biztosan! – mondanák ők és én hiszek nekik. Addig is...

Viszlát Chemnitz! Talán majd jövőre!